

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΤΕΤΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Ο τυχοδιώκτης θριάμβευσε. Χάρης σ’ ένα φίλτρο που του είχε ετοιμάσει η μητέρα του, είχε βυθιστεί για άρετο διάστημα σ’ ένα λήθαργο που ήταν έντελως όμοιος με το θάνατο, έτσι που γελάστηκε κι’ ο τρομερός εκείνος κατάσκοπος, ο οποίος, υπό το ράσο του φραγκισκανού, είχε πάει για να ψάλλη τάχα τις επικηδείες προσεγώς.

Γεμάτος χαρά για την έπιτυχία του, βάδιζε χωρίς να βιάζεται ως στον έρτασε σ’ ένα αγροτικό προάστιο που βρισκονταν άπάνω σ’ ένα λόφο, στο ‘Αντοιάγ.

‘Εξεί σέ μιιά φτωχική καλύβα, ζούσε ένας φτωχός περιβολάρης που πήγαινε κάθε μέρα στην Τουρραίνη για να πουλάη τὰ είδη του. ‘Ο Βοινδινός τον ήξερε πολὺ καλά γιατί τον είχε δει πολλές φορές να σταματάει τὸ άμάξι του μπρός στο σπίτι του. ‘Η μητέρα του αγοράζε άπ’ αυτόν τὰ λαχανικά της και συχνά έκανε κουβέντα μαζί του. ‘Εξείνος της παρουσιάζονε για τήν τύχη του, τής έλεγε ότι είχε άπληθύσει από τή δουλειά του, και ότι, με τήν πρώτη ευκαιρία θά πουλούσε τὸ περιβόλι του.

‘Ο Βοινδινός θυμήθηκε τήν τελευταία αυτή λεπτομέρεια και παρουσιάστηκε στον περιβολάρη ως συνάδελφός του και ζήτησε ν’ αγοράσή τὸ κτήμα του. ‘Ο κηπουρός τὸν δέχτηκε με χαρά, και ύστερα από άρετά παζάρια ο Βοινδινός έγινε ιδιοκτήτης τὸν περιβολιού. ‘Ως τὸ βράδυ ο Βοινδινός έπινε με τὸν παλιό ιδιοκτήτη στον όποιο προσέφερε γενναίωφρονα και τή φιλοξενία του.

Τή νύχτα ο τυχοδιώκτης άποζημίωσε για τὸν ύπνο τὸν όποιο είχε στερηθῆ δυό μήνες τώρα. Το σκέδιό του είχε άρχισει πρηφίμα. ‘Ενα πράγμα φοβόταν μόνο τώρα. Μήπως ο ‘Εξάδελφος τὸν Διαβόλου θεωρώντας τὸν έαυτό του, μετά τὸ θάνατο τὸν Βοινδινού έλεύθερο τὸν λόγου του, τὸν άρραξει τὸ θησαυρό, πριν έξεινος προφτάσει και τὸν μεταφέρει σέ ασφαλές μέρος.

Γι’ αυτό τήν άλλη μέρα πρωί-πρωί φόρτωσε τὸ άμάξι με διάφορα λαχανικά και πήγε στη Τουρραίνη, συνοδευόμενος από τὸν γέρο περιβολάρη, ο όποιος παρουσίαζε και συνιστοῦσε τὸ διάδοχο τὸν στους πελάτες τους. Πήγαν και στο σπίτι τής Φρέας, που τή βόηκαν μαυροφορεμένη. ‘Εκείνη άγόρασε κάτι και βεβαίωσε μ’ ένα βλέμμα τὸ Βοινδινό ότι δεν είχε συμβῆ τίποτε τὸ δυσάρεστο.

Γεμάτος χαρά ο Βοινδινός ξαναγύρισε στο ‘Αντοιάγ. Τήν άλλη μέρα, μόνος του πιά, ξαναπήγε στην Τουρραίνη. Καθώς και τήν προηγούμενη μέρα, ύστερα από πολλούς σταθμούς, στάθηκε μπρός στο σπίτι τής Φρέας. Χτύπησε τήν πόρτα κι’ η μάγισσα βγήκε έξω.

Γύρω του άπλωνόταν η μοναξιά.
— Αἴριο ! τής ψιθύρισε ο Βοινδινός σέ σιγανή φωνή.

— Και γιατί όχι σήμερα ; ρώτησε εκείνη άνυπομονα.

— Γιατί δεν πρόφτασα να προμηθευθώ τὰ ζώα που μου χρειάζονταν.

— Πάντοτε άργοπορίες θάχουμε... Τέλος πάντων, τὰ σακκά είναι έτοιμα.

— Πόσα είναι ; ρώτησε ο Βοινδινός.

— Τέσσερα. Το ένα έχει τὸ χρυσάφι, τὸ άλλο τὸ άσημι, τὸ τρίτο τὰ νομίσματα και τὸ τέταρτο τὰ διαμαντικά

— Θα χορέσουν άρα γε και τὰ τέσσερα στο βάθος τὸν άμάξιού μου ;

— ‘Ετσι μου φαίνεται.

— Καλά, τότε τολμάε τὰ με άχουρα, και βάλα έξω από τήν πόρτα σου για να περ ίσω αἴριο με τὸ άμάξι μου να τὰ πάρω. Θά πῶ μ’ αυτά στο Καλαί, κι’ από κει θά φύγω για τήν ‘Αγγλία, όπου θάρθετς κατόπι και σὺ να με βρῆς. ‘Όσο για τήν Μαγδαληνή κάμε τήν ότι θέλεις... Λοιπόν, περιμένε με αἴριο.

Και ο Βοινδινός έφηνγε.

Τήν άλλη μέρα δεν είχε ακόμη ξεμερώσει καλά όταν ο Βοινδινός ξεκίνησε από τὸ ‘Αντοιάγ για τήν Τουρραίνη. Μά καθώς περνούσε τή μεγάλη πόλη έμαθε ότι μετά πέντε λεπτά θά έκλειναν για όλη τήν ημέρα οι πύλες τής πόλεως και θ’ άπληγορευετο η έξοδος και η είσοδος σέ κάθε πολίτη. Και τούτο επειδή οι άρχαι τής Τουρραίνης είχαν πληροφορηθεί ότι ο άρχηγός τὸν μισοφόρον Ταγιεφρο, που ήταν κοινός μαζί με τους άνδρες του στα περιχώρα θά προσπαθούσε να καταλάβη και να λεηλατήσει τήν πόλη έπαμφελομένου τής μεγάλης έορτής που θά έδίδετο εκείνη τήν ημέρα στο άνάκτορο τὸν άρχιστρατήγου τὸν ισπανικὸν στρατευμάτων και διοικητὸν τής Τουρραίνης τὸν ‘Ιωσήφ ‘Ερμαν δέ Κάστορ Γκρόν.

Πράγματι σέ πέντε λεπτά έκλεισαν όλες οι πύλες τής πόλεως και έτσι ο Βοινδινός ήταν άναγκασμένος όχι μόνο να διημερεύσει άλλα

και να διανυκτερεύσει στην Τουρραίνη, γιατί μόλις τήν άλλη μέρα τὸ πρωί θά έπετρέπετο η έξοδος.

Μέσ’ από τὸ πλήθος που ετοιμαζόταν για τήν έορτή, ο Βοινδινός τράβηξε για τὸ σπίτι τής μητέρας του. Τήν βρήκε να τὸν περιμένῃ στην έξωπορτα γεμάτη άνυπομονηρία. Μπρός στα πόδια τής βρισκότουσαν τέσσεροι σακκοί γεμάτοι.

‘Ο Βοινδινός τή βοήθησε να τὸς μεταφέρουν πάλι μέσα στο σπίτι κι’ έπειτα τράβηξε για να βρῆ κατόπλιμα σέ κανένα πανδοχείο.

‘ΟΛ’ η μέρα πέρασε για τὸς κατοίκους τής Τουρραίνης γεμάτη εἴθυμία. Κατά τὸ βράδι παρετέθη συμπόσιο στους πιο εὔπολῃτους πολίτας τής έπαρχίας. ‘Η έορτή θά έτελείωνε μ’ ένα μεγαλοπρεπή χορό, ο όποιος θά έδίδετο στο άνάκτορο τὸν διοικητὸν, έξω από τὸ όποιο είχε μαζεφτεί άπειρο πλήθος.

Μεταξὺ τὸν πλήθους αὐτὸν εἶταν κι’ ο Βοινδινός, ο όποιος είχε πάει εκεί για να σκοτώσει τήν ώρα του.

‘Εξαφνα τήν προσοχή του τήν τράβηξε ένας άνθρωπος ο όποιος βγαίνοντας από τὸν όγλο προχώρησε και μπήκε μέσα στο μέγαρο.

VII

‘Ο έσκατος τὸν έπαϊτὸν

‘Ο άνθρωπος αὐτός εἶταν ο Στέφανος ο Στραβοχέρης. ‘Αφοῦ μπήκε στο άνάκτορο, τράβηξε κατ’ εἴθειαν στο έστιατόριο, όπου τὸν πολάριθμο προσωπικό καταγίνονταν με τήν προετοιμασία τὸν φαγητῶν και τὸν γλυκισμάτων. Κανείς δεν έπρόσεξε τήν παρουσία του γιατί τὸν πήραν ως έναν από τὸς πολλούς που είχαν προσλάβει τήν ημέρα εκείνη για να βοηθήσουν τὸς ύπηρέτες. ‘Αρχισε μάλιστα κι’ αὐτός να βοηθάει, βάζοντας ποτήρια στους δίσκους.

Σε μιιά στιγμή βρέθηκε μόνος του μπρός σέ μιιά πινακοθήκη. ‘Εκει έβγαλε από τήν τσέπη του μιιά μικρή μπουλιά, και έφριξε τρεις τέσσερες σταγόνες ενός ύγρου κοκκινωπού σ’ ένα ποτήρι γεμάτο από κρασί τής Κύπρου.

‘Εβαλε τὸ ποτήρι σ’ ένα χρυσό δίσκο κι’ έστράβηξε προς τήν αίθουσα τὸν χορού. ‘Αλλά στο σκαλοπάτι τής αίθουσῆς ένας λαμπροστόλιτος ύπηρέτης τὸν άπαγόρευσε να περά σῃ.

— Που πάς εἴ ; τὸν ρώτησε. Δεν ξέρεις ότι στο έκτακτο προσωπικό άπαγορεύεται η είσοδος στην αίθουσα.

— Δεν τὸ ήξερα, τραύλισε ταπεινά ο Στραβοχέρης, αλλά οι άλλοι μου εἶπαν ότι κάποιος άρχον έξήτησε ένα ποτήρι κρασί τής Κύπρου και τὸ τὸ πηγαίνω.

— Και πὸς ονομάζεται αὐτός ο άρχον ;

— Κόμης τής Θούνης...

— Καλά, δόσε μου τὸ ποτήρι και τὸ τὸ πηγαίνω εἴω...

‘Ο άκόλουθος πήρε τὸ δίσκο και μπήκε μέσα στην αίθουσα. ‘Ο Στραβοχέρης, αντί να φύγη, τὸν παρακολούθησε με τὸ βλέμμα.

‘Εκείνη τή στιγμή ο χορός βρισκόταν στη μεγαλύτερα τὸν ζωηρότητα. Οι πολυτελείς και πολυποικιλίες στολές, τὸ χρυσάφι τὰ μαργαριάρια. ‘Όλος εκείνος ο πλούτος, έδιναν στην αίθουσα κάτι τὸ φαντασμαγορικό.

‘Απ’ όλες τῆς ευγενείς δέσποινες, η πιο ωραία κι’ η πιο λαμπρά ντυμένη εἶταν χωρίς άλλο η Λολόρα. ‘Η όμορφιά τής ήλέκτριζε όλους. Οι εύπατριδαι στριμωγόντουσαν γύρω τής για να τής όποβάλουν ταπεινά τὸ θαυμασμό τους.

Στὴν άλλη άκρη τής αίθουσῆς, ντυμένος στα όλόλευκα, εἶταν ο στόχος τὸν βλεμμάτων πολλῶν γυναικῶν. ‘Αν και όλοι, οι παρουσιζόμενοι όπνεκλίνοντο όταν εκείνος μιλούσε και τὸν εἰσεδήλωναν βαθύτατο σεβασμό, έννοιτός ο κόμης έννοιωσε τὸν έαυτό τὸν μέσα σ’ ένα εχθρικό περιβάλλον.

Και στ’ άλληθια όλη η όμίγυρος, άπετελείτο από ισπανούς, εκτός όλίγων έξαγορασμένων φλιμανδῶν ευγενῶν που έτρεφον άσπονδο μίσος κατά τὸν κόμητος τής Θούνης. Τὸν έκολάκευαν οστόσο γιατί φοβόντουσαν τή δυναμιά του.

‘Όταν ο άκόλουθος με τὸ δίσκο κατώρθωσε να βρῆ τὸν κόμητα αὐτός συζητοῦσε με τὸν δόν ‘Ερμάν τὸν ισπανό άρχιστράτηγου και διοικητῆ.

— Τι εἶνε αὐτό ; ρώτησε ο κόμης τὸν άκόλουθο ο όποιος είχε όποκληθῆ μπροστά του.

— Το κρασί τής Κύπρου που έξήτησε η ‘Υψηλότης σας.

‘Ο Γοδεβριδος δε είχε ζητήσει τίποτε, αλλά επειδή η ζέση εἶταν ύπεροβολική, διψοῦσε. Χωρίς λοιπόν να προσέξη στην άπάντησή του άκολούθου πήρε τὸ ποτήρι και ήπιε τὸ κρασί.

(‘Ακολουθεῖ)

Οι εύπατριδες τής υπέρβαλο ταπεινά τὸ θαυμασμό τους.